

(המשך מעמוד 5)

היומיומיים. בין השאר: יש לשמור על מעמדם של הדתיים, ועל הברית שביניהם ובין החילוניים.

אין זו רק טאקטיקה פוליטית נוחה לשלטון במדינה, הכרח קואליציוני, אלא שזה גם חשוב לקיום היחסים עם הפזורה היהודית.

יש לשמור על הדמוקרטיה במדינה.

הוא היה רמוקרט אמיתי, אף שבהתנהגותו הפוליטית האישית היה אטור קראט גמור, שכפה לא פעם את רצונו על הוולת.

יש לשמור על מישטר חברתי שיווינוי ככל האפשר, לרבות את האוכלוסיה ברחבי הארץ, וברובי.

כל אלה היו עניינים שעליהם ריבר הרבה, וגם פעל לאימנעט. אך הם היו בשולי הדברים. מחשבותיו היו נתונות לתכנית הגדולה של המדינה, לארבעת עקרונות היסוד המרכזיים.

מובן מאליו שעקרונות אלה סתרו זה את זה במציאות.

בן גוריון היה מודע לכך היטב, ומעשיו מעידים על סולס הקרימויות שלו.

בכל מצב שבו היה צורך להכריע בין ההומוגניות היהודית של המדינה ובין התרבות, הוא העדיף את ההומוגניות. היא היתה חשובה בינינו יותר לאיניערך.

הוא הרחיב את גבולות המדינה במילחמת העצמאות אך ורק כאשר מצא אפשרות לגרש את המוני האוכי לוסיה הערבית. הוא יזם את הגירוש כחלק השני של המילחמה. כך יצר את בעיית הפליטים, לאחר מכן התנגד ל החזרת מיספר משמעותי כלשהו של הפליטים למדינה — ועל מיזבח זה הקריב את סיכווי השלום. הוא פסל מכל וכל את האפשרות של שלום, שי יחייב את החזרת הפליטים, כולם או חלק ניכר מהם.

ב-1956 ניתן היה, אולי, להמשיך ולהחזיק ברצועת עזה הכבושה, תוך צירוף אוכלוסייתה לציבור האורחים הערביים של ישראל. בן גוריון התנגד לכך בתוקף. הוא ויתר על הרצועה, מפני שלא רצה ב-300 אלף ערבים נוספים במדינה.

ב-1967 לא הפיק צה"ל לגרש את המוני הערבים בגדה וברצועה, למרות שנעשו הכנות לכך. קצב המילחמה היה מהיר מדי, הכנישים היו רושים לצה"ל, ארצות-הברית התנגדה לגירוש. כתוצאה מכך קבע בן גוריון שי אין להחזיק בשטחים הכבושים, והיה מוכן להחזיר את כולם, מלבד ירושלים המיוחדת ורמת-הגולן הריקה, שתר שביה כרוה.

בכל הכרעותיו היה בן גוריון ריאליסט גמור. כזאת היתה גדולתו. כמו ביסמארק, האמין כי הפוליטיקה היא האמנות של האפשרי. יתכן והיה רו גל ברעיונותיו של מאיר כהנא. אילו סבר שהם מציאותיים, אבל הוא ידע שאין אפשרות לגרש את הפלסטינים מהארץ.

בסתירה הבלתי-נמנעת שי בין ארץ-ישראל השלמה ובין מדינה יהודית — העדיף בן גוריון בלי היסוס את המדינה היהודית.

ם בין שאר העקרונות התגלעו לא פעם סתירות.

למשל: במילחמת העצמאות נוצרה סתירה בין עיקרון 2 ועיקרון 4. ניתן היה לכבוש את הגדה, אך הדבר היה כרוך בסיכסוך-רבתי עם בריטניה הגדולה. בת-חשונה של המלך עבדאללה, בן גוריון העדיף את הברית עם הבריטים, ועל כן גם עם הממלכה ההאשמית, על פני הברכה — גם בתקופה שבה הצליח לגרש את כל האוכלוסייה הערבית מהשטחים שנכבושו.

במדינה

בתי מישפט

לחץ מישפטי

נשיא בית-המישפט העליון

ישרהמישפטים עוקפים

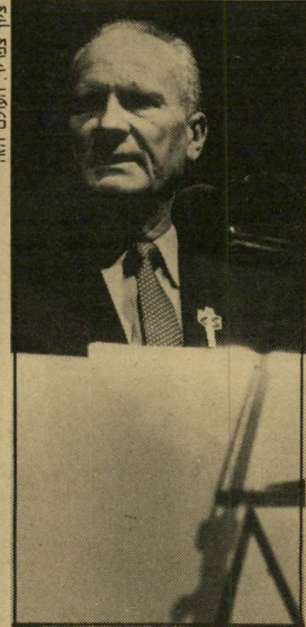
את ועדת-המינויים

לשופטים, כדי לשנות

את מערכת-המישפט

משהו מזור מתרחש בוועדת-המינויים לשופטים. בחודשים האחרונים מינתה הוועדה עשרות שופטי-שלום, ואף לא שופט מחוזי אחד.

התקן של בתי-המישפט המחוזיים רחוק מלהיות מלא. בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, שהוא בית-המישפט המחוזי הגדול והעמוס במדינה, חסרים זה יותר משנה עשרה אחוז משופטי-השופט יוסף חריש מונה לפני שנה ל-תפקיד היועץ המישפטי לממשלה. ה-שופט יעקב מלץ מונה כמבקר-המישפט

ניסים בן-זור, העולם הזה

נשיא שמגר כוונה תחילה

דינה, והשופט דויד ולך נפטר ממחלה קשה. במקומם טרם מונה איש. עוד שני שופטים מחוזיים היו חולים קשה, וכמעט שלא ישבו לדין במשך השנה.

מחסור זה יצר לחץ נורא על בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, העמוס תמיד מעל לכוחותיו, ובכל זאת מתעלמת ועדת-המינויים ממצב זה, ואינה ממנה אפילו שופט מחוזי אחד. מכיוון שבית-המישפט המחוזי בתל-אביב אינו יכול לפעול כך, נמצא ל-עניין פיתרון מינהלי. מדי פעם ממנים שופט-שלום במינוי זמני לבית-המישפט המחוזי, והוא עוזר לחסל את התיקים המצטברים. האחרונה היא השופט בלאנש קיי, המסיימת את תפקידה דה במחוז בסוף החודש.

עוד ערכאה. מסתבר כי אין זה מצב מיקרי. מה שקורה בוועדת-המינויים הוא פרי תכנון של מאיר שמגר, נשיא בית-המישפט העליון.

כבר לפני שנים הודיע שמגר שהוא רוצה לשנות את מערכת בתי-המישפט במדינה, ולהוסיף עליה עוד ערכאה. הוא רוגל בהוספת ערכאת-עירעור, שי תשתבץ בין בית-המישפט המחוזי ובית-המישפט העליון. ערכאה זו תסגן את התיקים העוברים לבית-המישפט העליון, וגם תקל על בית-המישפט המחוזי.

אולם נראה כי תקציב משרד-המישפטים לא יאפשר לעולם הוספת ערכאה זו. על כן חזר שמגר להצעה שהועלתה בזמנו על-ידי ועדת-לנדוי, ועדה זו שדנה לפני שנים בחירוש ובשיפור המערכת המישפטית, הציעה להגדיל את סמכותו של בית-המישפט השלום כמעט על כל העניינים הפ-

בית רומנו במעברת הרצליה מישפחת איוב

ליליים והאורחים, ולהשאיר לבית-המישפט המחוזי רק סמכויות-עירעור. בית-המישפט העליון יהפוך אז ל-ערכאת-עירעור מיוחדת לעניינים חשובים ויוצא-דופן בלבד.

כדי לממש את תוכנית-לנדוי יש צורך בבתי-מישפט שלום גדול ומרוב-בהשופטים, ובבית-מישפט מחוזי קטן מזה הקיים.

עניינים עצומות. נראה כי שמגר שייכנע את שר-המישפטים, אברהם שי-רור, בצורך הרחף בשינויים אלה, ור-הסביר לו כי הדרך הקלה ביותר להשיג זאת היא על-ידי מינוי שופטי-שלום בלבד.

מכיוון ששר-המישפטים הוא המביא את הצעות המינויים לפני ועדת-המינויים, הרי שהוא לא הביא באחרונה לפניו אף הצעה אחת למינוי מחוזי. החלוקה החדשה הנוצרת על-ידי הגר-לת בית-המישפט השלום, והקטנת בית-

הגים שבמרכז מעברת נוף-ים, התאכר בתליה עמוס רומנו. רוב תושבי הרצליה כלל אינם יודעים שעדיין יש בעיר מעברה: כמה צריפים שנותרו בין החולות על שפת-הים.

11 ילדים נולדו לבני הזוג רומנו. מקצתם נולדו בלוב. רובם בישראל, ב-הרצליה. מישפחה רגילה. עד ספטמבר 1973, אז נרצח באולימפיאדת-מינכן הבן הרביעי, מריס-המישקולות יוסף רומנו.

בעיקבות "האסון הראשון", כפי שמכנים במישפחה את הרצח ההוא, נטש האב את חנות-הדגים שלו. הוא מיאן להינחם. כמוהו גם האם, שנתיים אחרי-כך שמה קץ לחייה.

לפני שלוש שנים נהרג אה נוסף בתאונת-דרכים. השבוע התאכר עוד את. עמוס רו-מנו. הוא התגורר עם אשתו, ריטה הספי-רית, ושיבעת ילדיהם, במעברה. בכור

שר-מישפטים שריר צורך דחוף בשינויים

המישפט המחוזי, תתאים בדיוק לתוכנית לנדוי. רוב חברי ועדת-המינויים לשופטים ערים לנעשה ועוצמים את עיניהם.

מכיוון ששמגר שייכנע גם אותם, אולם באחרונה, בגלל ריבוי המינויים כי מינהליים, מרגישה ועדת-המינויים כי מתחילים לעקוף אותה, ולפגוע בסמי-כוותיה. נראה כי אחדים מחבריה ית-עוררו בקרוב וידרשו להחזיר את המינויים לוועדה, ולא לרוקן אותה מסמכויותיה.

איילנה אלון

דרכי אדם

אחיו של

מרים המישקולות

מישפחת רומנו

דומה למישפחת איוב.

אחרי הרצח במינכן,

נמשך נתיבי-היסורים

ביום הראשון בצהריים, בחנות-ה-